

Mál nr. 424/2020**M og
V vegna málskostnaðartryggingar fjölskyldutryggingar****Ágreiningur um hvort bótaskylda úr málskostnaðartryggingu M hjá V sé til staðar.****Gögn.**

Málskot mótttekið 10.12.2020 ásamt fylgiskjölum 1-2.
Bréf V dags. 06.01.2021 ásamt fylgiskjali.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að M hafi, með stefnu sem þingfest var 10. mars 2020, verið stefnt fyrir dóm en stefnendur, sem voru byggingarfélagið X, og eigandi þess Y, gerðu þá kröfu að henni yrði gert að greiða miskabætur vegna ákveðinna ummæla hennar um starfsemi og vinnubrögð X. Undir rekstri málsins féll X frá kröfum sínum, enda hafi hann sem lögaðili ekki getað átt rétt til miskabóta, og Y var þá einn stefnandi. Þar sem ekki var talið sýnt fram á með hvaða hætti ummæli M hefðu beinst að persónu stefnanda Y, og sakarefnið var því óljóst, var málinu vísað frá dómi með úrskurði.

V hafnaði bótakröfu M vegna þess hluta málskostnaðar sem ekki fékkst greiddur frá X og Y, með tölvupósti dags. 10. desember 2020, á grundvelli þess að ágreiningur aðila hafi ekki verið leiddur til lykta með dómi, úrskurði eða dómsátt, eins og áskilið sé í skilmálum vátryggingarinnar. M byggir á því að frávísunarúrskurðurinn hafi ekki verið kærður og sé því bindandi fyrir aðila. Það sé þá afar ólíklegt, miðað við atvik og forsendur úrskurðarins, að Y kjósi að höfða mál að nýju. Það sé þá fráleit niðurstaða eigi stefndu, með þá það að markmiði að fá greiddar bætur úr vátryggingu, ekki að krefjast frávísunar þegar tilefni er til. Þá taki vátryggingin til úrskurða en einu úrskurðirnir sem einkamálum geti lokið með séu frávísunarúrskurðir. Falli þeir ekki undir vátrygginguna sé því vandséð til hvers kyns úrskurða sé verið að vísa. Hafi V ætlað sér að undanskilja frávísunarúrskurði hefði það því þurft að koma skýrt fram í skilmálum vátryggingarinnar. Ella sé ekki hægt að túlka skilmálana með svo þröngum hætti að greiðsluskylda nái ekki til þess þegar máli lyktar með frávísun frá dómi.

Í bréfi V kemur fram að bótaskylda hafi verið viðurkennd með bréfi félagsins til M hinn 23. mars 2020, en jafnframt áréttað að aðeins kæmi til greiðslu væri ágreiningi aðila lokið með dómi eða réttarsátt. Skilmálum félagsins hafi svo verið breytt hinn 24. júlí 2020 þannig að þeir næðu einnig til ágreinings sem leiddur væri til lykta með úrskurði. Kröfu M um bætur úr vátryggingunni hafi svo verið hafnað hinn 10. desember 2020 á grundvelli þess að ágreiningur aðila fyrir héraðsdómi hefði ekki verið til lykta leiddur. Það eigi jafnframt við um úrskurði, þ.e. að greiðsluskylda sé aðeins fyrir hendi sé ágreiningur til lykta leiddur með þeim. Þegar um frávísun sé að ræða sé hins vegar sá möguleiki fyrir hendi að aðilar taki mál upp að nýju með það að markmiði að fá efnisdóm um ágreining sinn. Ekki er fallist á það með M að undir einkamál falli aðeins þau mál sem hafi málnúmerið E fyrir dómstólum, enda geti svokölluð Q-mál, en þau mál séu til lykta leidd með úrskurði, fallið undir vátrygginguna. Er greiðsluskyldu því hafnað.

Álit.

Við úrlausn þessa ágreinings verður miðað við núgildandi ákvæði skilmála viðeigandi vátryggingar, sem tóku gildi hinn 24. júlí 2020 en V byggir á þeim í málflutningi sínum. Í gr. 18.1 kemur m.a. fram að vátryggingin bæti málskostnað vegna ágreinings sem snertir vátryggðan sem einstakling og getur komið til úrlausnar héraðsdóms, Landsréttar eða Hæstaréttar hér á landi og er til lykta leiddur með dómi, úrskurði eða dómsátt. Byggir V því höfnun sína á því að ágreiningur aðila hafi ekki verið til lykta leiddur með frávísunarúrskurði. Ekki verður annað ráðið af hinum umþrætta úrskurði en að málinu hafi borið að vísa frá dómi án kröfu enda málatilbúnaður í ósamræmi við fyrirmæli e-liðar 1. mgr. 80. gr. laga um meðferð einkamála nr. 19/1991. Virðist frávísun rökstudd með því að stefnandi hafi í raun ekki haft hagsmuni af efnisúrlausn málsins enda hafi ummæli M ekki varðað persónu hans, sakarefnið hafi því verið óljóst og ekki ljóst á hverju aðild Y hafi byggt. Verður því að líta svo á að

ágreiningur aðila hafi verið til lykta leiddur með úrskurði enda vandséð, með hliðsjón af þessum úrskurði, sem ekki hefur verið kærður, að Y sé fært að höfða nýtt mál um ágreininginn. Að mati nefndarinnar getur ágreiningur því vissulega verið til lykta leiddur með frávísun, hvort heldur sem er ex officio eða á kröfu stefnda. Hafi ætlan V verið sú að greiðsluskylda úr váttryggingunni tæki ekki til frávísunarúrskurða hefði slíkur áskilnaður því þurft, að mati nefndarinnar, að koma skýrt fram. Með hliðsjón af framansögðu verður því fallist á kröfu M.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr málskostnaðartryggingu fjölskyldutryggingar sinnar hjá V.

Reykjavík 2. febrúar 2021.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.